

Kroniek van een ongeborn renner - 6

Deze rit was voorbestemd om in alle anonimiteit de annalen van de club te halen. Zeg nu zelf : wie ligt er nu wakker van Pittem, Roeselare, Hooglede, Beselare (tja, daar kan het al eens *nijpen*), Dadizele (ten minste, als ge het vindt, en niet verloren rijdt), Bavikhove of Wielsbeke ?

Zit daar toch wel niet ergens Moorslede tussen, zeker ?! En een baan er naartoe? Elf beaufort tegenwind (“We hebben nog chance met het weer...”), en valsplat (ze zouden die term moeten afschaffen : ofwel is ’t plat, ofwel niet. Stop Die Hypocrisie !). Een *hertekraker*... zelf ondervonden. En ik was niet de enige. Meteen kreeg André gezelschap in de *camionette*.

“Blijft hangen, hé ?” zei de Ward (en lachte hij nu, of lachte hij nu niet...). Hij zegt niet veel, maar als hij iets zegt, zijn ’t nagels met koppen. (Nog zoiets dat ze mogen afschaffen : hoe kunt ge nu nagels met koppen *zeggen*. In ’t beste geval slaat ge d’er op. Maar dat ligt niet in Ward zijn natuur.)

Stel je voor. Je prijst je gelukkig dat de Fiertelommegang in Ronse zo een 32.7 km van ons geplande parcours inpalmt (zonder dat aan ons Bestuur te vragen – een levende schande is dat !), zodat de rit met de Hermes route een week later op het menu komt. Des avonds vóór Ontspanning Verenigt uitrukt, kijk je op geen consummatie (“Het is een vlakke rit, morgen...”), des morgens vóór Ontspanning Verenigt uitrukt, sla je proviand op voor een goeie 2 uur fietsen (75 km is nu de wereld niet, zeker als je *Halle* hebt meegemaakt), en even voordien had je beslist om nog even te blijven liggen, in plaats van kwik en goedgemutst (“We mogen gaan fietsen !”) uit de veren te springen.

Stel je voor. Een parcours in gaaf asfalt, geen kiezel of strobreed in de weg. Een zacht windje, wispelturig, maar steeds blazend in je voordeel. Ideaal om een gesloten peletonnetje op tijd naar huis te brengen.

Stel je voor. Bovenaan de trap struikel je over een pantoffel van je zoon of dochter, die nacht nog later in bed beland dan jezelf. Beneden loop je tegen de half open deur van de keuken, want je had het licht niet willen aansteken om de rest niet wakker te maken. Je zet koffie, en het filter scheurt. Je vindt geen brood, en overleeft even op lekkerkoek. Je humeur kan nog steeds niet stuk, want je *mag gaan fietsen*.

Stel je voor. Je neemt je fiets van de haak, en scheurt je pyjama broek. (Nog) niets aan de hand, denk je dan. Je wil je banden wat bijblazen, en stelt vast dat de achterste plat staat. **Shit !** Eerste teken van nervositeit. Snel snel wiel uithalen, *lepels* inhaken, binnenband uit, nieuwe band erin, **merde**, krijg buitenband er niet op, ha ! nu wel, even opblazen, **shit shit**, te korte soupape... alles *vanher* beginnen.

(Buurman snelt ter hulp).

(*Een goede buurman is beter dan een verre vriend*).

Als dit geen voortekenen zijn ?

Deze rit zal de annalen ingaan als een Héél Speciale Rit. Geteisterd voor Putten en Platte Banden.

“Plat !”

“Putten”

“Plat !”

“Plat !”

“Plat !”

“Putten !”

“Putten !”

“Putten !”

“Putten !”

“Putten !” “Putten !” “Putten !” “Putten !” “Putten !”

“Plat !”

Dan hebben we het nog niet over het feit dat onze kilometrieke tilt sloegen : van de geplande 75 km hebben we er maar 101 gedaan... Zijn we toch *helden*, zoveel Pech overleven in zoveel tijd... Als we dat thuis uitleggen zullen we nogal gevierd worden. Zekers ? Wat denk je ?

Ik denk dat Pech mij overleefd heeft. Dat meende ik te merken toen ik (net iets te laat) thuis kwam.

---oooOOoooo---